

דיווח: מוטי שרצר

28.7.2006 תאריך

ברצוני לספר לכם על נסיעתי לנהריה ביום ו' (28.7.06) יחד עם חנה כרמון ודניאל זאווי (אני מקווה שאני מאיית נכון את שמה). אנחנו הגענו מוקדם ביום שישי ויעל שחר עשתה לנו את הקשר עם השפ"ח של נהריה. אני יצאתי עם דניאל לרשימה של מקלטים שקיבלנו וחנה הצטרפה לפסיכיאטר מתנדב. אגב, הצרוף של פסיכיאטר לצוות הוא לא יסולא בפז, משום שהרבה פעמים הוא מוסיף תמיכה רפואית.

האזור שאנחנו קיבלנו הוא איזור קשה במיוחד מבחינה סוציו-אקונומית בנהריה ולכן נתקלנו בבעיות פסיכו-סוציאליות חמורות. מה שניתן היה לעשות על פי רוב טיפול של ייצוב, הרפיה מקום בטוח וכד'. יחד עם זאת בשעות שהסתובבנו שם ממקלט למקלט, כשהעבודה נעשית או תחת עץ, או בפינה קצת פחות רועשת במקלט לאחר זמן של חצי שעה רואים אנשים מחייכים, מאד אסירי תודה עם קצת יותר תקווה.

אחת הבחורות שעשיתי לה מקום בטוח אמרה לי שזו פעם ראשונה מאז התחילה המלחמה שהיא פתאום רעבה ורוצה לישון, והיא מוכנה גם להתחיל לטפל בשורת האובדנים שחוותה בתקופה האחרונה. זו הייתה בחורה שנאלצתי לטפל תחילה בהיפרוונטילציה שלה. היו שם אנשים שהיו זקוקים לעידוד בלבד, או לכדורי שינה. עם משפחה אחת עבדתי במסגרת משפחתית, אם וארבעת ילדיה (אין אב). עשיתי הערכה משפחתית ולשני הבנים הצעירים עשיתי מקום בטוח בעזרת ציורים כשאני נעזר באחות הגדולה ובחיבוקי הפרפר לצורך הגרייה הדו-צדדית. דניאל עשתה EMDR לשני ילדי צד"ל בו זמנית.

מסיבות משפחתיות נאלצתי לעזוב ביום שישי לפנות ערב. חנה נשארה עד יום שבת לפנות ערב ואילו דניאל עבדה כל יום שבת עד חצות וחזרה עם גרי ביום ראשון. היא סיפרה לי שנאלצה להשתמש הרבה בכישוריה כפסיכיאטרית הידע ב- EMDR נותן המון ביטחון לעבוד בתנאים הלא רגילים שבהם נאלצנו לעבוד. הדבר בלט אצל דניאל שסיימה את השלב הראשון בהכשרתה ב- EMDR רק לפני כמה חודשים.

אחד הלקחים שלי מהשהות הקצרה בנהריה היא שיש לבדוק את התמיכה הסביבתית של כל פונה. גם אם נעשה שם ניסים מבחינה טיפולית אם לא תהיה תמיכה סביבתית בהמשך, בתוך המשפחה או מהשירותים החברתיים הדברים עלולים להתדרדר, לכן נראה לי שהדיווח בסוף היום לגורמים המקומיים היה חשוב מאד כדי להבטיח המשך טיפול. אני מוכרח לציין שהאבחון המשפחתי (עץ משפחתי מקוצר) עליו אני אמון התגלה כמאוד יעיל בנסיבות של מצבי חרום.